

„אחמול, הוא צילצל אלי ואיים: אני,

אחתוך את ילדיך חיים. מחר הוא יבוא

אלי שאציל את חיי ילדיו שלו.”

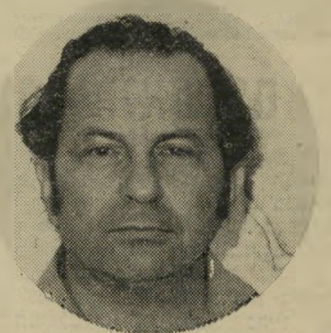
ארבעה פתולוגים, שקיבלו מכתבי-

כדורים ואיומים ברצח, חובעים

בראיון עם „העולם הזה“:

„לחסל את מטורכי-הדת!“

אני לא מסוגל לתפוס איך יכול אדם, שאתמול טילפן אלי ואמר לי: „אני אחתוך את ילדיך חיים“ — לבוא אלי אחרי-כך בדרישה שאבדוק את אשתו או את בנו. שאקבע אם יש להם גידול סרי-

ד"ר גריפל

טני או לא, אם יש צורך לנתחם, או אולי ניתן לחכות. „אני לא מכין הרבה בתנ"ך. אבל אני יודע שיש בתנ"ך איזה פסוק שאומר כי על אויבך לא תרחם. ואני כן צריך ל-רחם?”

„אשתו של אותו בריון-טלפון לא יר דעת כי את החומר שמוציאים מרחמה שולחים אלי. היא אינה יודעת כי את הקביעה בדבר פוריותה או עקרותה עושים אצלי. והרי בגלל דברים כאלה מת-גרשים אצלם.”

„אני לא שואל אם אותו קטע של עור ששולחים אלי לבדיקה הוא של דתי או בלתי-דתי. אני רק בודק אם זה סרטן או סתם לדלק.”

ד"ר בנימין גריפל, מנהל המכון הפ"תולוגי של בית-החולים מאיר בכפר-סבא, ויושב-ראש אגוד הפתולוגים, מברך ב"זעם עצור, נשוי ואב לשניים, משמש גריפל בן ה-45 זה 19 שנה כפתולוג. „נמשכתי לפתולוגיה בשל הדיוק והעובד-היתות המדעית שבמקצוע, מספר הד"ר ילדי הונגריה. לפתולוגיה ארבעה תח"מים. הבדיקה שלאחר המוות — זה הצד שבשלו כל המהומה, והוא מהווה כ-20% בלבד מעבודת הפתולוג.”

„כל זאת אנשים לא יודעים — כשבני-לם פתולוג זה שודדי-קברים צמאדם, הי מחפש עוד ועוד מקומות לדקור. הרי זוהי המשל עלילת-דם. מסוג הדברים שהגויים הטילו ביהודי הגלות ההרדסים.”

משמיד ד"ר גריפל: „אך יבוא יום שלא נוכל להמשיך יותר, לילה לילה אי-נני ישן בגלל הצילצולים האלה, ולי-מחרת בבוקר אני צריך לעבוד? לקבוע דיאגנוזות — שהן מן המדוייקות ביותר שיש ברפואה.”

„אומר לך את האמת. ישנם רגעים בהם אני חושב לעזוב הכל ולברוח מי הארץ. אך אני יודע כי לא אעשה זאת לעולם. באתי לארץ ב'47' כמח"לניק. ישבתי חצי שנה במחנות בקפריסין. הייתי

בגדוד הפרוצים הרביעי של הפלמ"ח. אותי הטיפוסים האפלים האלה לא יגמרו בקלות.”

ד"ר מרים לוריה היא בת 40, נשוי אה ואם לשלושה. בעלת ביוגרפיה ישראלית טיפוסית. עלתה לארץ בגיל ארבע מגרמניה. גן-ילדים. בית-ספר נור"דוי. גימנסיה עברית הרצליה. פלמ"ח — גדוד 7, חטיבת הנגב. הכשרת הצופים של תל-רעים. בית-ספר לרפואה בציריך. שנתיים אחרונות באוניברסיטה העברית, וסטאז' בתל-השומר.

היא החלה את עבודתה כרופאה פני-מית בבית-החולים השרון. שם עבדה ב"מחלקתו של ד"ר שפירא, שנרצח בידי מטורף שטען כי שפירא לא טיפל כהלכה באמו. כעבור ארבע שנים עברה לבי"מ-טון, שם היא משמשת זה שמונה שנים כפתולוגית.

ד"ר לוריה מודה בגילויילב כי נמשכה לפתולוגיה בעיקר בשל היות המקצוע חסר תורנויות: „בשביל אשה ואם אין חשוב מה, היא אומרת. „רציתי להישאר במיסגרת בית-החולים. וזה היה המקום הטוב ביותר עבורי.”

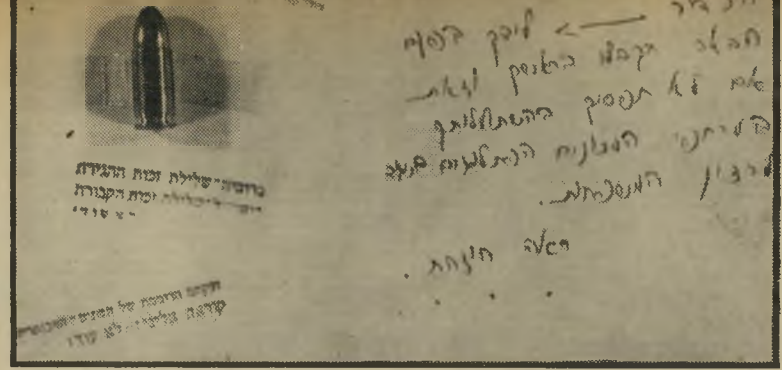
„מה שמפיע לי, הוא שבציבור הדתי ישנם ודאי אנשים בעלי רמה מוסרית גבוהה. לא שמעתי מספיק הוקעה מצד-דם, וחבל, שכן אותם קיצוניים מבזים

ד"ר לוריה

את הדת על כל נושאה. „לדעתי יש לפתור בעייה זו בדרך בה פותרים כל פשע אחר. אינני יודעת מה היה בעבר. כרגע יש לי הרגשה שהי מישטרה פועלת. אך כרגע, זה ענייני של ימים ספורים. הדבר הזה התאחר כבר זמן רב.”

„אני, כיהודי כאשה, נחשבת בעיניהם כמכשפה לכל דבר. עם המטאטא ותאוזתי הדמים, וכל היתר. אין הם יודעים — או שאינם רוצים לדעת — מה גדולה חשיי-בותה של מכשפה זו. האשה השוכבת בזה הרגע על שולחן הניתוחים עלולה להתעורר מן ההרדמה ללא שד. את זה קביעה העדינה אם יש להסיר את השד הנגוע או להשאירו — תעשה אותה מכ-שפה במעבדת-כשפיה.”

מכתב האיום
שקיבלה הפתולוגית ד"ר מרים לוריה: „הפעם אתה מקבל את הכדור לידך, בפעם הבאה תקבלו בראשך וזאת אם לא תפסיק בהשתוללותך במרתפי המכונים הפתולוגים בניגוד לרצון המשי-פחות. ראה הוזהרת.” בהמשך המכתב, ליד קליע „עווי” מוצמד בנייר-צלופן, שלוש חר"תמות: „לא נהיה כצאן לטבח לידי פתולוגים צמאי רווח.” „ברוסיה שלילת זכויות התגירה. בישראל שלילת זכות הקבורה. לא עוד.” „זעקתם הדוממת של המתים המבותרים קוראת אלינו: — לא עוד!” פתולוגים נוספים קיבלו מכתבים דומים.

הם כלי-שרת של גוף שדרכו אינה טהורה. „אין לי דבר נגד המישטרה. טענתי מופנית לאותם חוגים דתיים שמקירבם באים אנשי, האגרוף בפרצוף הפתולוגי. אין די בכך שהם מתנערים ממעשיהם ומוקיעים אותם. עליהם פשוט לאתרם ולי-הוציאם מקירבם. לא לחפות עליהם. לא להעניק להם חסות שבאי-הסגרתם לידי החוק.”

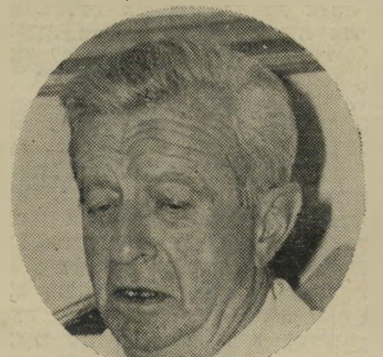
„אתם חרדים משתמשים ברפואה מ"ד רגנית, ודורשים ממנה את הטוב ביותר. לכן עליהם לא רק לפלוט את נגע הקיר-צוניות מקירבם, כי אם גם למצוא אפשר-רוח לגשר בין חוקי תורתם לבין המחקר והקידום הרפואי.”

רופסור הנרי אונגר, מנהל המ"כון הפתולוגי של בית-החולים הדסה בירושלים, למד רפואה בברלין. הוא הת-מחה ברפואה פנימית, הושפע ממורו לי-פתולוגיה, ועבר להתמחות בענף זה. חביב עליו מכל — הצד המחקרי שב-מקצוע, צד שבו הוא עוסק כבר למע-לה משלושים שנה.

„אני עצמי עליתי ארצה מארה"ב ב"1935, ונכנסתי מייד לעבודה בהדסה. הי עניינים או היו פשוטים ונקיים הרבה יותר מכיום. איש לא איים לרצוח אדם בשל עבודתו.”

„אני מוכן להיכנס לבעייה אם הי מישטרה פועלת כיום מספיק בנידון. כל מה שאני רוצה זה לראות סוף סוף חר-צאות.”

„כל מסע ההטרדות וההשמצות שלהם נראה לי מקצועי מאוד. אפילו מקצועי מדי. אלה הם גופים חזקים, מאורגנים

פרופסור אונגר

היטב, בעלי גב כספי חזק. הם למדו היטב ממישהו על יחסי-ציבור ושיטתית מות. „אני עצמי איני מודאג. בעוד שנתיים אצא לפנסיה. ילדי יכולים כבר לדאוג מומן לעצמם, ולנכדי הורים. עד 120, אך מה יהיה על האחרים? כיצד ייתכן ש"רופא יעבוד בתנאים כאלה? הרי זו שערוריה שהולכת ונמשכת כבר שנים. המאבק עכשיו, הוא על גורל הרפואה. את זאת, כדאי שהציבור יבין.”

פרופסור אלכסנדר לאופר, מנהל המעבדה לפתולוגיה חירורגית בבית-החולים הדסה בירושלים, נולד בהונגריה, למד רפואה באיטליה, והשלים את לימוד-הרבי.

פרופסור לאופר

דיו בבירות ב"1940, עלה לארץ ביוני 1941, והחל מייד לעבוד כמתנדב בהדסה. אין לו כל כוונה לעזוב את המקצוע, לכן יידרשו יותר מכמה קנאים חשוכים. „פרופסור לאופר, למה פנית לפתו-לוגיה דווקא?”

„משום שזה מקצוע בו מרוכזים כל עני-פי הרפואה. למן שינויים העוללים לי-היגרם מלקיחת גלולה למניעת הריון, ועד לאבחנה של סרטן.”

מסביר הפרופסור — 54 נשוי, ואב לבת המשרתת בצה"ל: „הקהל הרחב קיבל דיווח חד-צדדי על המקצוע במשך שנים. הוא שמע רק את מוציא-הדיבה. לאדם מן הרחוב אין גישה למעבדה, וכך נעלם מעיניו כל המנגנון העומד מאחורי הרופא המטפל. זהו המנגנון העוזר לי-אבחן את המחלה. „בעניין ההטרדות, היינו עדים להיי דרדרות הדרגתית. תחילה הסתפקו בהטי-רדות, אחר כך באיומים, עכשיו רוצים לרצוח ולהניח פצצות. „לדעתי, הגבול בין פנאטיזם לקרימי-נאליזם הוא מטושטש מאוד. והאשמה אי-נה במבצעים — כמו בחוגים המנהיגים אותם. מבצעים פה את תמימותם האוויר-לית של בחורי הישיבות. דוגמת אותו מכתב שקיבלתי מבחור ישיבה לפני יום הכיפורים. הוא כתב, בעילום-שם כמונך, כי הוא זה שליכךלך בסיסמאות את חדר המדרגות שלי. הוא כתב כי צר לו על כך, והוסיף 50 ל"דמי-ניקיין. „במילים אחרות: חלק מהאנשים הי-ללו, מגיעים ברגע מסוים למסקנה כי